

get let kan faa den omordnet til Lærernes Tilfredshed, hvis man taler med Skolefondskassereren derom. Jeg synes, at det er for meget at udstede et nyt Cirkulære, alene fordi Skolefondskassereren i Holbæk Amt sender Lønningstillægene til Sogne- raadsformændene, for at de kunne give Lærerne dem.

Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Lindø) spurgte om Tommerup Kirke og talte om den Trang, der i Brylle Sogn var til at faa denne Kirke. Jeg erkender, at Trangen er til Stede. Det har ogsaa været under Overvejelse at tage den vedkommende Bevilling med, men der var saa mange Bevillinger netop til kirkelige Forhold, der havde større Anciennet end denne, og som derfor maatte gaa forud og komme med paa Finansloven i Aar. For mig staar det imidlertid saaledes, at Bevillingen til Tommerup Kirke antagelig kan komme med paa næste Aars Finanslov. — Jeg tror hermed at have omtalt de fleste af de Henvendelser, der ere rettede til mig i de forløbne Dage, og skal derfor slutte.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen) og flere andre ærede Medlemmer rettede Spørgsmaal til mig om Tilgangen med Kontrakten om Opførelsen af de ny Bygninger ved Viborg Sindsygeanstalt. Det vil være i det høje Tings friske Erindring, hvorledes Sagen om en Udvidelse af Viborg Sindsygeanstalt til i alt at kunne rumme 720 Pladser i nogle Aar havde staaet i Stampe paa Grund af de overordentlig store Udgifter, der i den Anledning blev krævede, nemlig 2½ Mill. Kr., der senere blev reducerede noget, indtil der i Slutningen af forrige Vinter fremkom en Plan, hvorefter man kunde opnaa Udvidelsen til de ønskede 720 Pladser paa meget billigere Maade, ved nemlig at opføre ny Bygninger og foretage Forandringer til et samlet Beløb af 780,000 Kroner. De foreløbige Planer blev udarbejdede og gennemgik den Behandling, de skulde have fra de lægekyndige Autoriteters Side, men Tiden til Sagens Behandling her i Rigsdagen var, hvis Lovforslaget skulde blive til Lov i forrige Samling, meget kort. Det var derfor en stor Tilid, det høje Ting viste mig, da det bevilgede disse 780,000 Kr., idet det kun havde mig at holde sig til som Garant for, at der virkelig der ud af vilde kunne blive en saadan Udvidelse af Anstalten til 720 Pladser, som tilfredsstillede Læge-

autoriteternes Krav, og at en saadan Udvidelse vilde komme til at foregaa ikke blot indenfor den foreslaaede økonomiske Ramme, men ogsaa saa hurtigt, at den store Nød for Pladser paa Sindsygeanstalten, som vi alle vare og ere enige om er til Stede, kunde blive afhjulpen i Løbet af et Aars Tid eller saa. Jeg udtalte under Forhandlingerne om den Sag baade, at jeg følte mig forvisset om, at man kunde naa det ønskede for denne meget lave Sum af 780,000 Kr., og at det skulde lykkes mig at faa Anstaltens Nybygninger rejste saaledes, at de i For sommeren til næste Aar kunde tages i Brug.

Lovforslaget blev vedtaget, og derefter blev der taget fat paa Udarbejdelsen af de endelige Planer. Arkitekten, Bygningsinspektør Kampmann, blev anmodet om at udarbejde disse endelige Planer under Samarbejde med Direktionen og særlig Overlægen paa Anstalten i Viborg, for at Planerne, naar de vare færdige, umiddelbart derefter kunde gaa til Sundhedskollegiet, og man saa kunde tage fat paa Arbejdets Udførelse. Paa den Tid var det ganske vist min Tanke — jeg er tilbøjelig til at tro, at det var en dum Tanke —, at naar man kom saa vidt, at man kunde skride til Arbejdets Paabegyndelse, vilde jeg lade Arbejderne udbyde ved Licitation. Det var ikke, fordi jeg er saa ganske sikker paa, at Licitation er den rette Vej til at faa de virkelig billigste og samtidig solideste Tilbud frem. Det er muligt, eller det er vel sikkert, at der har været en Tid, hvor det var saa. Men efter hvad man ved forskellige Lejligheder har oplevet — jeg behøver i denne Sal kun at nævne Tilfældet „Brejninge“ — vil man være paa det rene med, at det godt kan være dumt at licitere saadanne Arbejder bort. Jeg havde imidlertid nok været saa dum alligevel at forsøge derpaa, hvis ikke der var kommet noget imellem. Bygningsinspektøren, Arkitekt Kampmann, indsendte under den 29. Maj til Justitsministeriet Planer, Overslag og Tegninger. Jeg havde selvfølgelig fra første Færd paa det mest indtrængende forestillet ham Nødvendigheden af, at Udvidelsen skulde ske for den bevilgede Sum. Da jeg altsaa fik disse Planer og Tegninger tillige med en Skrivelse, jeg holder her i Haanden, saa jeg, at der deri stod: „Det svage Punkt i Patientbygningerne er Plejestiftelsernes smalle Korridorer (3' 6" brede), hvilket navnlig vil føles paa 1ste Sal, hvor Vaskebordene skulle staa. Korridorerne burde